

der laa og vuggede med slappe Sejl i det stille Vejr. Nu dukkede der frem af Halvmørket en hel Flaade af saadanne Fartøjer, som drev for Takkel og Tov paa den sydgaaende Strøm. Det var Flynderfiskere fra Anholtsbankerne, Folk fra Lejerne paa Sjællands Nordkyst, der var paa Hjemvejen med deres Fangst.

Saaledes forklarede i alt Fald Styrmanden, der for lidt siden, netop som Per havde rejst sig, var gaaet ned fra Kommandobroen og derefter havde stillet sig op i Nærheden af ham i den tydelige Hensigt at finde Lejlighed til at indlede en Passiar.

Per svarede kort: »Ja saa.«

Han var kommen til at tænke paa det Brev, som Moderen havde efterladt ham, og paa Pakken, der rimeligvis indeholdt Faderens Ur. Han vidste ikke, hvorledes han skulde faa Mod til at læse det Brev. Han vilde saa gerne kunne tro, at Moderen dog ikke havde været helt uforstaaende overfor ham; — og han frygtede nu for, at Brevet kunde tilintetgøre dette Haab, hvormed han søgte at berolige sin Samvittighed. Der havde været noget i Eberhardts Blik den foregaaende Dag, som ikke syntes at varsle godt.

Han rejste sig igen, paany grebet af en Uro, der gennemisnede ham, saa han ikke kunde være stille.

»De skulde hellere ta' og lægge Dem,« sagde nu Styrmanden og gik ham tættere ind paa Livet